

## UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 30. stycznia 2013 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (dalej zwana także: (...)) wystąpiła przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. (dalej zwanej też: (...)) o zapłatę kwoty 38.981,16 zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej od kwot:

- 4.954,44 zł od dnia 31. października 2012 roku do dnia zapłaty,
- 9.563,00 zł od dnia 1. grudnia 2012 roku do dnia zapłaty,
- 9.338,65 zł od dnia 1. stycznia 2013 roku do dnia zapłaty,
- 10.600,64 zł od dnia 31. stycznia 2013 roku do dnia zapłaty,
- 4.524,43 zł od dnia 16. stycznia 2013 roku do dnia zapłaty

oraz kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż dochodzona kwota stanowi wynagrodzenie należne mu od pozwanego za świadczone usługi ochrony mienia w formie bezpośredniej ochrony fizycznej na terenie zaplecza placu budowy w S. oraz w Ś., które nie zostało uregulowane przez pozwanego (pozew, k. 2-5).

W dniu 8. marca 2013 r., wydany został w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (nakaz zapłaty, sygn. akt IX GNC 1303/13, k. 102). Jego odpis został doręczony stronie pozwanej w dniu 20. marca 2013 r. (k. 108).

W dniu 3. kwietnia 2013 r. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. złożyła sprzeciw od ww. nakazu zapłaty i zaskarżając go w całości wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na swoją rzecz od powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

Strona pozwana uzasadniając swoje stanowisko zakwestionowała dochodzone przez powoda roszczenie zarówno co do zasady, jak i wysokości. Pozwany podniósł, że łącząca strony umowa wygasła i zaprzeczył, aby pozwany wykonywał na jego rzecz usługi. Wskazał ponadto, że osobą obowiązaną do uregulowania należności wobec powoda jest zamawiający: (...) Sp. z o.o. (sprzeciw od nakazu zapłaty, k. 111-111v.).

### **Sąd ustalił następujący stan faktyczny:**

W dniu 26. czerwca 2012 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. (zleceniodawca) zawarła z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (zleceniobiorca) umowę nr (...) o wykonanie usług ochrony w formie bezpośredniej ochrony fizycznej. Przedmiotem umowy była ochrona mienia stanowiącego własność zleceniodawcy, znajdującego się na placu budowy w S. przy ul. (...). Ochrona obiektu miała być pełniona od poniedziałku do piątku w godzinach 16:00 – 8:00, a w soboty od godz. 14, natomiast w niedzielę i święta całodobowo. Wynagrodzenie za ochronę strony ustaliły na podstawie stawki za 1 godzinę pracy w wysokości 7,60 zł netto, płatne na podstawie faktury VAT w terminie 30 dni od dnia otrzymania faktury przez zleceniodawcę. Strony ustaliły, że w razie nie zrealizowania płatności w terminie, zleceniobiorca obciąży zleceniodawcę odsetkami ustawowymi za zwłokę wystawiające wezwanie do zapłaty, a po upływie wyznaczonego terminu może rozwiązać niniejszą umowę bez zachowania okresu wypowiedzenia (umowa nr (...), k. 24–31, instrukcja ochrony, k. 34-38, aneksy do umowy, k. 68).

W dniu 28. czerwca 2012 roku nastąpiło przejęcie przez spółkę (...) obiektu w S. przy ul. (...) pod ochronę (protokół przejęcie, k. 32-33).

W dniu 29. czerwca 2012 roku spółka (...) (zleceniodawca) zawarła kolejną umowę ze spółką (...) (zleceniobiorca) o wykonanie usług ochrony w formie bezpośredniej ochrony fizycznej - nr (...). Przedmiotem umowy była ochrona

mienia stanowiącego własność zleceniodawcy, znajdującego się na placu budowy w Ś. na rogu ul. (...) z ul. (...). Ochrona obiektu miała być pełniona od poniedziałku do czwartku w godzinach 17:00 – 7:00, w piątki od godz. 17:00 do soboty do godz. 6:00, w soboty od godz. 13:00, natomiast w niedzielę i święta całodobowo. Wynagrodzenie za ochronę strony ustalili na podstawie stawki za 1 godzinę pracy w wysokości 7,60 zł netto, płatne na podstawie faktury VAT w terminie 30 dni od dnia otrzymania faktury przez zleceniodawcę. Strony ustaliły, że w razie nie zrealizowania płatności w terminie, zleceniobiorca obciąży zleceniodawcę odsetkami ustawowymi za zwłokę wystawiające wezwanie do zapłaty, a po upływie wyznaczonego terminu może rozwiązać niniejszą umowę bez zachowania okresu wypowiedzenia (umowa nr (...), k. 39–46, aneksy do umowy, k. 49–61, instrukcja ochrony, k. 81–85).

W dniu 2. lipca 2012 roku nastąpiło przejście przez spółkę (...) obiektu w Ś. na rogu ul. (...) z ul. (...) pod ochronę (protokół przejście, k. 47–48).

Spółka (...) nie zgłaszała żadnych zastrzeżeń co do jakości wykonywanej ochrony na obiektach, będących przedmiotem umów (zeznania świadka Ł. G., k. 32 akt sprawy o sygn. akt X GCps 51/14, zeznania M. K., k. 249–250).

W związku z wykonywaniem usług ochrony mienia, spółka (...), wystawiła na podstawie miesięcznych wykazów ilości godzin pełnienia ochrony, na rachunek spółki (...), następujące faktury VAT:

- nr (...) z dnia 31. października 2012 roku, na kwotę 4.758,13 zł brutto tytułem ochrony mienia w miesiącu 10'2012 na obiekcie w S. przez 509 godzin,
- nr (...) z dnia 30. września 2012 roku, na kwotę 4.954,44 zł brutto tytułem ochrony mienia w miesiącu 9'2012 na obiekcie w S. przez 530 godzin,
- nr (...) z dnia 31. października 2012 roku, na kwotę 4.804,87 zł brutto tytułem ochrony mienia w miesiącu 10'2012 na obiekcie w Ś. przez 514 godzin,
- nr (...) z dnia 30. listopada 2012 roku, na kwotę 4.804,87 zł brutto tytułem ochrony mienia w miesiącu 11'2012 na obiekcie w Ś. przez 514 godzin,
- nr (...) z dnia 30. listopada 2012 roku, na kwotę 4.533,78 zł brutto tytułem ochrony mienia w miesiącu 11'2012 na obiekcie w S. przez 485 godzin,
- nr (...) z dnia 31. grudnia 2012 roku, na kwotę 5.347,06 zł brutto tytułem ochrony mienia w miesiącu 12'2012 na obiekcie w S. przez 572 godziny,
- nr (...) z dnia 31. grudnia 2012 roku, na kwotę 5.253,58 zł brutto tytułem ochrony mienia w miesiącu 12'2012 na obiekcie w Ś. przez 562 godziny,
- nr (...) z dnia 17. stycznia 2013 roku, na kwotę 2.187,43 zł brutto tytułem ochrony mienia w miesiącu 1'2013 na obiekcie w Ś. przez 234 godziny,
- nr (...) z dnia 18. stycznia 2013 roku, na kwotę 2.337,00 zł brutto tytułem ochrony mienia w miesiącu 1'2013 na obiekcie w S. przez 250 godzin.

(faktury VAT wraz z zestawieniami, k. 64–67, 69–78, 88–95, dzienniki służby).

Spółka (...) nie dokonała zapłaty wynagrodzenia z powyższych faktur VAT za świadczone przez spółkę (...) usługi ochrony mienia (zeznania świadka Ł. G., k. 32 akt sprawy o sygn. akt X GCps 51/14, zeznania M. K., k. 249–250).

Pismem z dnia 10. stycznia 2013 roku spółka (...) wezwała spółkę (...) do uregulowania należności z faktury VAT nr (...), do dnia 10. stycznia 2013 roku. W przypadku przekroczenia terminu płatności (...) zastrzegła, że zaprzestanie

w dniu 15. stycznia 2013 roku pełnić czynności ochrony mienia, zaś pismo należy potraktować jako odstąpienie od umowy nr (...) w dniu 15. stycznia 2013 roku (wezwanie do zapłaty, k. 79).

W dniu 15. stycznia 2013 roku nastąpiło przekazanie obiektu w Ś. na rogu ul. (...) z ul. (...) spółce (...). Obiekt został przekazany bez żadnych uwag (protokół zdawczo-odbiorczy, k. 80).

Pismem z dnia 10. stycznia 2013 roku (...) wezwała spółkę (...) do uregulowania należności z faktury VAT nr (...), do dnia 10. stycznia 2013 roku. W przypadku przekroczenia terminu płatności (...) zastrzegła, że zaprzestanie w dniu 15. stycznia 2013 roku pełnić czynności ochrony mienia, zaś pismo należy potraktować jako odstąpienie od umowy nr (...) w dniu 15. stycznia 2013 roku (wezwanie do zapłaty, k. 87).

W dniu 15. stycznia 2013 roku nastąpiło przekazanie obiektu w S. przy ul. (...) spółce (...). Obiekt został przekazany bez żadnych uwag (protokół zdawczo-odbiorczy, k. 86).

Pismem z dnia 22. stycznia 2013 roku (...) wezwała spółkę (...) do zapłaty kwoty 38.981,16 zł tytułem nieuregulowanych należności wynikających z wystawionych faktur VAT (wezwanie do zapłaty z potwierdzeniem nadania, k. 96-98).

Powyższych ustaleń faktycznych Sąd dokonał na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w postaci odpisów dokumentów załączonych do pozwu, uwierzytelnionych przez pełnomocnika powoda w trybie przewidzianym w przepisie art. 129 § 2 k.p.c. oraz na podstawie przedłożonych do akt sprawy w oryginale dzienników służby. Powołane przez powoda odpisy dokumentów prywatnych zasługują na wiarę. Ich wiarygodność nie była kwestionowana przez strony niniejszego postępowania, Sąd zaś nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.

Podstawę ustaleń stanowiły także – w zakresie wyżej wskazanym – zeznania świadka Ł. G. oraz za stronę pozwaną – M. K.. Zeznania te są spójne i pozbawione wewnętrznych sprzeczności. Znajdują także potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Zarówno świadek, jak i przedstawiciel pozwanego byli zgodni co do braku uwag co do jakości świadczonych przez powoda usług, jak i braku zapłaty wynagrodzenia za świadczone usługi ochrony mienia.

Podstawy dokonanych w sprawie ustaleń nie mogły natomiast stanowić zeznania świadka D. K. (k. 204-205), a to wobec faktu, że świadek nie pamiętał okoliczności sprawy, w szczególności nie był w stanie sobie przypomnieć jak przebiegała służba na obiektach pozwanego, jak również nie posiadał wiedzy co do rozliczeń pomiędzy stronami.

### **Sąd zważył, co następuje:**

W pierwszej kolejności, przed przystąpieniem do merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy należy się odnieść do podnoszonych przez pozwanego twierdzeń, iż toczące się w stosunku do pozwanej spółki postępowanie układowe i umieszczenie wierzytelności powoda na liście wierzytelności w postępowaniu układowym, ma wpływ na toczące się postępowanie w niniejszej sprawie. Sąd nie podziela jednak stanowiska pozwanego. Konieczność zawieszenia postępowania w sprawie wynika z treści art. 174 § 1 pkt 4 k.p.c., który jednak nie znajduje zastosowania w niniejszej sprawie. Zgodnie z jego treścią, Sąd zawiesza postępowanie z urzędu, jeżeli postępowanie dotyczy masy upadłości, masy układowej lub masy sanacyjnej i ogłoszono upadłość lub wszczęto wtórne postępowanie upadłościowe albo ustanowiono zarządcę w postępowaniu restrukturyzacyjnym. W pierwszej kolejności wymaga zaznaczenia, iż do niniejszej sprawy odpowiednie zastosowanie znajdzie tekst ustawy z dnia 28. lutego 2003 roku - Prawo upadłościowe i naprawcze, w brzmieniu obowiązującym w uprzednim stanie prawnym (art. 449 ustawy z dnia 15. maja 2015 roku – Prawo restrukturyzacyjne (Dz. U. z 2015 r., poz. 978). Podkreślenia wymaga, że w przeciwieństwie do upadłości likwidacyjnej, ogłoszenie upadłości z możliwością zawarcia układu nie wyłącza możliwości wszczynania przez wierzycieli postępowań sądowych dotyczących wierzytelności podlegających zgłoszeniu do masy upadłości i kontynuowania tych postępowań. Jak wynika z treści art. 174 § 1 pkt 4 k.p.c. obligatoryjne zawieszenie postępowania w sprawie następuje, gdy postępowanie sądowe dotyczy masy układowej. W ustawie Prawo upadłościowe i naprawcze brak jest natomiast sformułowania „masa układowa”, co oznacza, że obowiązująca

treść art. 174 § 1 pkt 4 k.p.c. nie znajduje zastosowania do postępowania upadłościowego, wszczętego na wniosek, który wpłynął przed dniem wejścia w życie ustawy Prawo restrukturyzacyjne. Ponadto jak wynika z uzasadnienia do treści ustawy Prawo restrukturyzacyjne, zamiarem ustawodawcy, wprowadzając nową treść art. 174 § 1 pkt 4 k.p.c. nie była konieczność zawieszenia każdego postępowania upadłościowego. W treści uzasadnienia wskazano, że każde postępowanie dotyczące masy upadłości, masy układowej czy sanacyjnej, gdy został odebrany zarząd własny majątkiem, powodować będzie zawieszenie postępowania w sprawie. W niniejszym zaś przypadku pozwanej spółce nie został odebrany zarząd własny. Do niniejszego postępowania wstąpił natomiast z mocy prawa nadzorca sądowy, który ma uprawnienia interwenienta ubocznego, wobec czego nadzorcy były doręczane orzeczenia wydane w niniejszej sprawie oraz zawiadamiania o terminie rozpraw. W niniejszej sprawie zatem nie powstały żadne przeszkody, które uniemożliwiałyby kontynuowania postępowania. Powyższe potwierdza również treść art. 295 ust. 1 ustawy z dnia 28. lutego 2003 roku - Prawo upadłościowe i naprawcze, zgodnie, z którym z dniem uprawomocnienia się postanowienia zatwierdzającego układ z mocy prawa ulegają umorzeniu postępowania zabezpieczające i egzekucyjne prowadzone przeciwko upadłemu w celu zaspokojenia należności objętych układem, a tytuły wykonawcze lub egzekucyjne, które stanowiły podstawę do prowadzenia takich postępowań, tracą z mocy prawa wykonalność. Ustawodawca wprowadzając przepis uniemożliwiający nadużywania uprawnień przez wierzycieli, którzy uzyskaliby zaspokojenie wierzytelności na podstawie dwóch tytułów egzekucyjnych, przesądził okoliczność, że w czasie trwania postępowania upadłościowego z możliwością zawarcia układu, nie ma przeszkód do prowadzenia postępowania sądowego.

Przechodząc do merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy, wskazać należy, że powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

W sprawie będącej przedmiotem rozstrzygnięcia strony łączyła umowa o świadczenie usług – ochrony fizycznej mienia. Zgodnie z art. 750 k.c. do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. Art. 734 § 1 k.c. stanowi, iż przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. Stosownie zaś do art. 735 § 1 k.c. jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać bez wynagrodzenia, za wykonane zlecenie należy się wynagrodzenie. W myśl art. 735 k.c. umowa o świadczenie usług jest równocześnie umową wzajemną, albowiem wynagrodzenie stanowi ekwiwalent świadczenia usług. Przenosząc wymienione powyżej przepisy prawa materialnego na płaszczyznę prawa procesowego, należy stwierdzić, że okolicznościami rozstrzygającymi o zasadności powództwa o wynagrodzenie za świadczenie usług są: istnienie zobowiązania do świadczenia usług, tj. umowy o świadczenie usług, oraz wykonanie usług na rzecz drugiej strony.

Pomiędzy stronami bezsporny był fakt, że strony łączyły umowy o treści przedstawionej przez powoda przy pozwie. Pozwany zakwestionował natomiast roszczenie powoda co do zasady, jak i wysokości. W szczególności fakt wykonywania przez powoda usług na jego rzecz oraz podniósł, że przedmiotowe umowy wygasły.

Zgodnie zatem z rozkładem ciężaru dowodu, wynikającym z przepisu art. 6 k.c. oraz stanowiącego jego odpowiednik procesowy art. 232 k.p.c., powód winien udowodnić podstawę dochodzonego roszczenia poprzez wykazanie okoliczności wykonania umowy, a na stronie pozwanej obowiązek udowodnienia okoliczności uzasadniających jej wniosek o oddalenie powództwa.

W ocenie Sądu, powódka sprostала powyższym wymogom. Powód powołał w sprawie szereg dokumentów, które w sposób dostateczny wykazały, iż pomiędzy stronami została zawarta i wykonana umowa o świadczenie usług ochrony przez powoda na rzecz pozwanego. Strony ściśle określiły sposób świadczenia ww. usług, a także wynagrodzenie za ich świadczenie. W szczególności na potwierdzenie wykonywania usług ochrony mienia na rzecz pozwanego, strona powodowa przedłożyła dowody w postaci umów zawartych z pozwanym o ochronę mienia na placu budowy na obiektach pozwanego w S. i Ś., faktury VAT wraz z zestawieniami godzin pracy agentów ochrony w danym miesiącu oraz dzienniki służby. Ponadto fakt wykonywania usług ochrony mienia na rzecz pozwanego w okresie, za który powód dochodzi zapłaty wynagrodzenia potwierdzają zeznania świadka D. G., osobę nadzorującą prawidłowość wykonywania obowiązków przez pracowników powoda oraz samego pozwanego. Świadek D. G. zeznał, że powód wykonywał na rzecz

pozwanego usługi w spornym okresie, zaś strona pozwana nie zgłaszała żadnych zastrzeżeń co do jakości tych usług, co też potwierdził w swych zeznaniach pozwany. Ponadto strona pozwana podczas składania zeznań doprecyzowała, że kwestionując fakt wykonania umowy przez powoda, chodziło o niezgodność ilości godzin z objętymi fakturami VAT oraz istniejące rozbieżności między danymi agentów wskazanymi w rozliczeniach a danymi agentów, którzy faktycznie wykonywali usługi ochrony mienia.

W ocenie Sądu zarzuty podniesione przez pozwanego na dalszym etapie postępowania nie zasługują na uwzględnienie. W tym miejscu wymaga zaznaczenia, że zgodnie z rozkładem ciężaru dowodowego to na pozwanym spoczywał ciężar wykazania powyższych okoliczności. Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Samo twierdzenie zaś nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c.). W niniejszej sprawie na pozwanym spoczywał ciężar udowodnienia, iż powód świadczył usługi w sposób nienależyty i w innym zakresie niż wskazanym w przedłożonej dokumentacji. Pozwany jednak nie wykazał się żadną inicjatywą dowodową w tej kwestii, w szczególności nie przedłożył dowodów na okoliczność, że pracownicy powoda wykonywali pracę w mniejszym zakresie niż to wskazał powód w zestawieniach lub przez innych agentów niż wskazani w tych dokumentach. W szczególności na uwagę zasługuje fakt, iż pozwany wcześniej nie kwestionował nienależytego wykonania umowy przez powoda. W ocenie Sądu zatem przedstawiony zakres wykonywanej pracy przez pracowników powoda wskazany w zestawieniach odzwierciedla faktyczny czas przepracowanych godzin przez agentów ochrony i pokrywa się z ilością godzin w fakturach VAT. W niniejszej sprawie strony w sposób wyraźny ustaliły w postanowieniach umowy wysokość wynagrodzenia za wykonane przez powoda usługi. Ustalono ono zostało na kwotę 7,60 zł + podatek VAT za godzinę pracy. Takie też stawki zostały wskazane w fakturach VAT wystawionych przez powoda. Biorąc pod uwagę fakt, iż faktura VAT stanowi wyłącznie potwierdzenie ustaleń dokonanych pomiędzy stronami, należało uznać ją za wiarygodną w zakresie ustalenia wynagrodzenia.

Strona pozwana nie zdołała również wykazać, iż w związku z tym, że przedmiotowe umowy wygasły, pozwany nie jest zobowiązany do zapłaty wynagrodzenia. Zgodnie z treścią przepisów art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. ciężar dowodu w tej kwestii spoczywał na pozwanej. Pozwana natomiast, mimo kwestionowania tej okoliczności, nie wykazała swoich twierdzeń żadnym środkiem dowodowym. Powód natomiast przedłożył do akt pisma z dnia 10. stycznia 2013 roku, z którego wynika, że umowa została rozwiązana w dniu 15. stycznia 2013 roku. W konsekwencji, nie ulega zatem wątpliwości, że w momencie wystawiania faktur VAT i świadczenia usług ochrony mienia w obiektach pozwanego strony łączyła umowa nr (...).

W związku z powyższym uznać należy, że powodowi przysługuje należność wynikająca z umów nr (...) w postaci zapłaty wynagrodzenia za świadczone usługi, po stronie pozwanej powstał natomiast obowiązek zapłaty wynagrodzenia za świadczone przez powoda usługi ochrony mienia w wysokości 38.981,16 zł.

Nie zasługiwał również na uwzględnienie zarzut pozwanego, iż legitymowanym do zapłaty wynagrodzenia powodowi jest spółka (...) Sp. z o.o., na rzecz której powód miał świadczyć usługi ochrony mienia na obiekcie w S.. Podkreślić jednak należy, że ta czynność nie może być przedmiotem badania przez Sąd w niniejszym postępowaniu, nie jest ona bowiem podstawą sporu zwisłego przed Sądem w niniejszej sprawie. Sąd jest związany podstawą faktyczną żądania, a w tym przypadku to żądanie miało swoje źródło w umowach świadczenia usług ochrony mienia znajdującego się na placach budowy w S. i Ś.. Sąd zatem jest związany tak skonstruowaną podstawą faktyczną żądania, natomiast badanie okoliczności wykraczających ponad podstawę faktyczną powództwa stanowiłoby wyjście ponad żądanie, a jako takie byłoby niedopuszczalne w świetle dyspozycji art. 321 § 1 k.p.c.

Mając na względzie powyższe, Sąd na podstawie art. 750 k.c. w zw. z art. 735 § 1 k.c. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę w wysokości 38.981,16 zł.

O obowiązku zapłaty odsetek ustawowych od zasądzonej kwoty należności głównej Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu, na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 2 pkt 2 oraz art. 56 ustawy z dnia 9. października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw

(Dz.U.2015.1830). Data początkowa, od której powód domagał się odsetek, a zarazem początek opóźnienia pozwanego w spełnieniu świadczenia, nie była kwestionowana przez stronę pozwaną (fakt bezsporny, art. 230 k.p.c.).

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. oraz 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002r., Nr 163, poz. 1349 ze zm.). Na kwotę zasądzoną od pozwanego składa się wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym w kwocie 2.400,00 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 34,00 zł oraz opłata od pozwu w kwocie 1.950,00 zł.

Biorąc pod uwagę wszystkie powołane wyżej okoliczności, Sąd na podstawie wskazanych w uzasadnieniu przepisów orzekł jak w wyroku.

SSR Aleksandra Zielińska-Ośko

Z/(...)